

Art of Wonder: in alles een topfestival

Wat een feestje is het toch, dat jeugdtheaterfestival *Art of Wonder* van Garage TDI in Assen. Zo mooi om te zien hoe vrijwel elke act, voorstelling of randactiviteit het publiek in het afgelopen weekeinde op wist te slurpen. En het waren echt niet alleen de kinderen (vanaf 2) die genoten in en rond de Gouverneurstuin.

ERIC NEDERKOORN

Goeie jeugdproducties zijn voor ouderen – nog los van ouders die hun kind zien genieten – net zo aantrekkelijk. Een absolute topper op het jeugdtheaterfestival *Art of Wonder* was de voorstelling *Chef Kanin laat zich niet kisten* van Annelies Appelhof in Zuidhaege. Ze speelt een rechercheur die samen met het jonge publiek de verdwijning van de beroemde schrijfster van de (fictieve) *Chef Kanin*-reeks wil oplossen. De kinderen komen met prachtige complottheorieën: haar jaloerse zus kan hebben gedaan, of de muzikant die zich in de steek gelaten voelt omdat de schrijfster, met wie hij werkt, ermee wil stoppen.

„Ik heb een aparte theorie. Ze spannen zelfs samen”, zegt een jongen van een jaar of tien. Het komt zelfs tot een filosofische discussie over de vraag of Chef Kanin echt bestaat. „Nee”, vindt een meisje. „Hij is bedacht.” Waarop een jongen reageert: „Dat maakt niets uit. Hij is bedacht en gemaakt, dus hij bestaat.” En dat met heerlijk acteerwerk erbij: zo zie je wat theater bij kinderen te weeg kan brengen.”

Een kleiner voorbeeld van ‘meeslepen’ was de oude kar vol klassieke attributen in de Gouverneurstuin onder de titel *Carnival* van TG Dapper. Maker/acteur Gertjan Kleinmeijer liep er omheen, telkens aan touwen trekkend zodat er gevaarlijk brullende beestenkoppen achter luijkes tevoorschijn kwamen. Best eng, zou je denken, maar een enorme sliert jongste kinderen rende telkens dapper achter de man aan. Ze vonden het prachtig. Niks eng. Onderschat ze niet.

Er waren uitstapjes naar locaties buiten de tuin, zoals het mooie Landgoed Overcingel, waar Mirthe Dokter en Tim Hammer hun voortgaande onderzoek naar het dierenleven in *Strijd* tot een nieuwe, muzikale voorstelling maakten: dit keer dus niet over liefde maar over gevechten, waarbij ze elkaar als dieren naar

Er liepen ook neushoorns en, zoals hier, giraffes door de Gouverneurstuin. FOTO'S CORNÉ SPARIDAENS

het leven staan, en elkaar ook als acteurs in woord en daad proberen af te troeven.

Een andere sterke voorstelling buiten het terrein was het in twee weken uit de grond gestampte *Zeer waarde beminde Bae*, gemaakt door Pleun de Roode (ex-Garage TDI), samen met Judith Schuur, begeleid door Frederieke Vermeulen, artistiek leider van het organiserende gezelschap. Ze speelden in een leegstaand winkelpand in de Oudestraat, waar eerder Op=Op Voordeelshop zat. Schuur zat binnen, als een neurotische vrouw, die zich telkens het rambam schrok als De Roode aan de buitenkant, op straat dus, met een geel doekje het grote raam wilde schoonmaken - en wel lol had in dat opgefokte gedoe van dat rare mens daarbinnen.

Zo ontspan zich een slapstickachtig en woordeloos spel van die twee, gescheiden door de winkelruit, met het publiek in de winkel uitkijkend

op dat duo én op het langslappende publiek, dat fungeerde als extra personage. Bijzonder grappig om de wisselende reacties te zien, van geïnteresseerd kijken tot ‘wat is dit voor flauwekul’. Op zondag had de voorstelling het wat dat betreft lastiger, met de winkels verder dicht en nauwelijks straatlopers. Er was overigens eerst een ander pand uitgekozen. Dat bleek door de gemeente volgeplakt met grote Frida Kahlo-stickers. Kansloos.

Hoewel al flink wat jaren oud was de voorstelling *Thuis* van de Oekraïense mimeactrice Anastasiia Liubchenko razend actueel. Ze maakte hem naar aanleiding van de vlucht van haar moeder bij de Russische invasie op de Krim. De maakster bouwde die invasie om tot een zware overstroming, waarna ze met haar hond lang vruchteloos op zoek ging naar een nieuwe woonstee. Heel strak gespeeld was het niet, maar wel met treffende animaties

Oude Oekraïense voorstelling is ineens heel actueel

waar Liubchenko op in speelde, met tekeningen die ze zelf heeft gemaakt. Nu zeker bijzonder.

Erg goed was de voorstelling *Mijn Vader* van Thomas Ouwerkerk, Sacha Muller en Jos Nargy naar het gelijknamige boek van Toon Tellegen, een schrijver die ze vaak inzetten. Het trio weet de stemmingen, de daden en de lichamelijke mutaties van de vaderfiguur die Tellegen beschrijft overtuigend en met precies passende humor en aansprekend absurdisme tot theater te maken, Tellegenwaardig, inclusief het trieste maar licht gebrachte slot van de gestaag verdwijnende vaderfiguur. „Dit het het beste wat ik gezien heb”, zei een jongetje achteraf tegen de acteurs. „Vandaag?”, kreeg hij terug als vraag. „Nee, altijd.”

Er was veel te veel om alles in zo'n artikel als dit te vatten. Neem *Het Kleurfeest*, waarbij kinderen onder een tentdoek gezeten op knieën en kussentjes massaal aan het tekenen sloegen, begeleid door gitarist/zanger Maarten Teekens die *mellow* popklassiekers bracht. Het was 100 procent vanzelfsprekend voor de kinderen dat ze de boel ook opruimden na zo'n sessie.

Je had poppenspeler Steven Luca alias François Blanc, die al twee decennia kinderen vermaakt met het schilderen van witte portretjes van zijn publiek op een klein wit ‘doek’ dat al die jaren is meegegaan. Kinde-

ren die naar een andere voorstelling moesten, wilden even niet. Ze wilden dit. Of De (onhandige) Koekoeksmen die rondliep met een verzameling koekoeksklokken waarmee van alles mis was en waar hij graag vanaf wilde. Alleen zij niet van hem.

De Gouverneurstuin zag er nog weer wat mooier uit dan bij eerdere edities. Als je al die mensen in zo'n mooi weekeinde als dit in Assencentrum op de volle terrassen ziet zitten, wil je 't wel uitschreeuwen. Weten jullie wel wat voor moois hier een eindje verderop gaande is? (overigens zonder de horeca iets te misgunnen). Nee, dat weten ze vaak niet.

Art of Wonder telde deze editie maar twee dagen in plaats van drie. Was ook wel prima. Scheelt in elk geval kosten, die momenteel erg hoog zijn. Door het wereldconflict. „De gasflesjes die de catering voor de vrijwilligers gebruikten kostten vorig jaar 96 eurocent. Nu 9,60 euro. Daar moest dus maar een elektrapunt worden geregeld”, zegt GarageTDI-directeur Remco van Zandvoort.

In lijn met de ‘corona-editie’ van vorig jaar – toen met QR-controle – was de Gouverneurstuin ook deze keer slechts via één doorgang te bereiken. Dat is de ideale manier gebleken om de toeloop van minder gewenst publiek (lees junks) te ontmoedigen. Twee dagen daar rondlopend kun je moeilijk om de conclusie heen dat Van Zandvoort als eindbaas en Vermeulen als artistieke chef in enkele jaren tijd een van de fijnste en meest relaxte festivals denkbaar hebben ontwikkeld. Een sfeer als deze, waar vind je die verder?

Diverse ‘kleine’ workshops en spelletjes: bellenblazen.